

Tavşanın Minik Fotoğraf Makinesi

Çınar BİBER

Tavşanın Minik Fotoğraf Makinesi

Çınar BİBER

Küçük Tavşan, büyük bir meşe ağacının köklerinin altındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Her sabah ormanda zıplayarak dolaşır, kuşlara ve çiçeklere merhaba derdi. Güneşli bir gün, derenin yanında parlayan bir şey dikkatini çekti. Kahverengi deri kayışlı minik kırmızı bir fotoğraf makinesi idi. "Ne ilginç bir şey!" dedi ve boynuna astı.

Küçük Tavşan fotoğraf makinesinin yanında küçük mavi bir omuz çantası da buldu. Onu omzuna taktı ve kendini çok büyümüş hissetti. Fotoğraf makinesini her yere taşıdı, nasıl çalıştığını öğrenmeye hevesliydi. Düğmeye bastı ve hafif bir tık sesi duydu. "Artık ben bir fotoğrafçıyım!" diye ağaçlara duyurdu. Ama iyi bir fotoğraf çekmeyi hiç bilmiyordu.

Fotoğraf makinesini ince bir dala tünemiş parlak mavi ve sarı bir kuşa doğrulttu. Tık! Yeşil atkılı küçük gri bir farenin fotoğrafını çekti. Tık! Bir mantarın, bir papatyanın ve düşen bir yaprağın fotoğrafını çekti. "Bu çok eğlenceli!" dedi. Ama sonra fotoğraflara baktığında hepsi bulanıktı. Kuşu mantardan ayırt edemiyordu.

Küçük Tavşan biraz üzüldü. "Fotoğraflarım hiç net değil," diye iç çekti. Tam o sırada, yuvarlak tel gözlüklü bilge bir yaşlı baykuş aşağı uçtu. "Ne yapıyorsun, küçüğüm?" diye sordu Baykuş. "Fotoğraf çekmeye çalışıyorum ama hepsi bulanık çıkıyor," dedi Tavşan. Baykuş fotoğraf makinesine baktı. "Belki de kıpırdamadan durup dikkatle bakmalısın," dedi nazikçe.

Bunun üzerine Küçük Tavşan yeniden denedi. Nefesini tuttu ve patilerini sabit tuttu. Fotoğraf makinesinin arkasındaki küçük pencereden baktı. Tık! Kuşun fotoğrafını çekti. Bu sefer fotoğraf daha netti. Kuşun parlak mavi ve sarı tüylerini ve küçük turuncu gagasını görebiliyordu. "Başardım!" diye sevindi. Kuş dalından mutlu mutlu cıvıladı.

Küçük Tavşan her gün pratik yaptı. Dere, eğrelti otları ve kelebeklerin fotoğraflarını çekti. Her seferinde daha dikkatle baktı. Işığın suyun üzerinde nasıl dans ettiğini ve yaprakların minik damarlarını fark etti. Kuşun parlak kanatlarını nasıl temizlediğini izledi. Farenin minik pembe patileriyle bir tohumu nasıl kemirdiğini gördü. Fotoğrafları giderek daha da netleşti.

Bir öğleden sonra Küçük Tavşan kuşan portresi için kıpırdamadan oturmasını istedi. "Seni muhteşem göstereceğim," diye söz verdi. Kuş göğsünü kabarttı ve neşeli bir şarkı söyledi. Tık! Fotoğraf her parlayan tüyü gösteriyordu. "Ah, tüylerimin bu kadar parlak olduğunu hiç bilmiyordum!" dedi kuş, şaşkınlıkla. Küçük Tavşan gülümsedi. Kuşu hiç bu kadar gururlu görmemişti.

Sonra utangaç küçük fareden portresi için poz vermesini istedi. Fare önce bir yaprağın arkasına saklandı. "Bir fotoğrafa giremeyecek kadar küçüğüm," diye ciyakladı. "Ama senin gözlerin en sevecen gözler," dedi Küçük Tavşan nazıkçe. "Lütfen denememe izin ver." Fare başını uzattı ve Küçük Tavşan düğmeye bastı. Fotoğraf farenin sıcak kahverengi gözlerini ve yumuşak gri tüylerini gösteriyordu. "Çok güzel görünüyorum!" diye fısıldadı fare.

Küçük Tavşan herkesin portresini çekti. Kabarık kuyruklu bir sincabın, dikenli tüylü bir kirpinin ve göletin yanındaki bir ördek ailesinin fotoğraflarını çekti. Her seferinde dikkatle baktı ve özel bir şey buldu. Sincabın kuyruğu yumuşak bir fırça gibiydi. Kirpinin burnu komik bir şekilde seğiriyordu. Ördeklerin ayakları parlak turuncuydu. Her hayvanın gizli bir güzelliği vardı.

Kısa süre sonra Küçük Tavşan'ın mavi çantasında koca bir fotoğraf yığını oldu. "Bunlar kendime saklayamayacağım kadar güzel," diye düşündü. "Bütün arkadaşlarım için bir sergi yapacağım!" Ormanda ağaçların doğal bir galeri oluşturduğu güzel bir yer buldu. Portreleri minik sarmaşıklarla dallara astı. Orman dostluğu sergisi hazırды.

Sergi günü bütün hayvanlar geldi. Kuş kendi parlak tüylerine hayranlıkla baktı. Fare sevecen gözleriyle kızardı. Baykuş gözlüğünü düzeltti ve her fotoğrafı mutlu bir ötüşle inceledi. "Gerçek benliklerimizi yakalamışsın," dedi Küçük Tavşan'a. Herkes etrafına toplandı, parmaklarıyla işaret edip neşeyle güldü. Görölmekten gurur ve mutluluk duyular.

Küçük Tavşan sessizce durdu ve arkadaşlarını izledi. Dikkatle bakmanın ona daha önce hiç fark etmediği şeyleri gösterdiğini anladı. Kuşun tüyleri sadece mavi değildi; gökyüzü gibi parlıyordu. Farenin gözleri sadece kahverengi değildi; yumuşak bir sıcaklık taşıyordu. "Arkadaşlarımı tanıdığımı sanıyordum," dedi, "ama onları daha yeni görmeye başlıyorum."

Baykuş bilgece başını salladı. "Bir fotoğraf makinesinin büyüğü budur," dedi. "Bize dikkatle bakmayı öğretir. Ve dikkatle baktığımızda, sevecek daha çok şey buluruz." Hayvanlar başlarını salladı. Küçük Tavşan'ın etrafında toplandılar ve güzel portreler için ona teşekkür ettiler. Sergi günlerce açık kaldı; dostluğun ve birbirini gerçekten görmenin mutlu bir hatırlatıcısı olarak.

O günden sonra Küçük Tavşan fotoğraf makinesini her yere taşıdı. Daha çok fotoğraf çekti ve arkadaşları hakkında daha çok şey öğrendi. Her fotoğraf yeni bir şeyi takdir etmesine yardımcı oldu. Kuşun neşeli şarkısı, farenin sessiz nezaketi, baykuşun yumuşak bilgeliği. En sevdiği portreleri mavi çantasında sakladı ve sık sık sıcacık bir kalple onlara baktı.

Orman daha mutlu bir yer oldu. Hayvanlar da birbirlerini daha çok fark etmeye başladı. Birbirlerine güzel sözler söylediler ve yardım ettiler. Kuş daha yüksek sesle şarkı söyledi, Fare daha çok gülümsedi ve Baykuş bilgeliğini cömertçe paylaştı. Küçük Tavşan'ın minik fotoğraf makinesi her şeyi değiştirmişti. Onlara içten ve dıştan ne kadar harika olduklarını göstermişti.

Ve ormana yeni bir hayvan geldiğinde, Küçük Tavşan onu dostça bir tık sesiyle karşıladı. "Hoş geldin!" derdi. "Portreni çekebilir miyim?" Yeni arkadaş gülümserdi, çünkü herkes görülmeyi sever. Tavşan, dikkatle bakmanın arkadaşlarımızı daha da çok sevmemize yardımcı olduğunu öğrendi ve minik fotoğraf makinesi dostluğun güzelliğini yakalamayı sürdürdü.